

זהו הפונט נשליא

פונט ספר סריפי המשמרת פרנקריליות מסויימת
על אף שלמעשה מדובר באות אחרת לגמרי

הדעה המקובלת היא, שהביטוי האמנותי החזותי אינו עיקר ביהדות. הנחה זו נכונה במידה מסויימת, מאחר שלפי ההלכה חייב אדם מישראל לכוון את לבו אל בוראו, לקיים את מצוותיו וללכת בדרך הישרה, ועיקרים אלה באו בדרך כלל לידי ביטוי מילולי יותר מאשר חזותי. עם זאת ברור לנו שהביטוי האמנותי לא נאסר על ישראל. להפך, ברוב התקופות ההיסטוריות ראו אותו בעין יפה, אם מפני ששירת מטרות חינוכיות, משום "טוב מראה עיניים מהלך נפש" ואם לשם "הידור מצווה", כלומר לשם ייפוי וקישוט תשמישי קדושה בבית הכנסת וכלים כתשמישי מצווה בבית. התמונה המספרת והקשר שלה לטקסט סייעו והועילו להסברים חינוכיים עוד בתקופה העתיקה. לימים השתכלל ביטוי אמנותי זה, ואיורם של כתבי-יד וספרים מודפסים של התנ"ך, של ספרי תפילה והלכה ואפילו של ספרים חילוניים, היה אחת הדרכים החשובות להבנת עיקרי היהדות. אמנם יהודים יכלו לתת ביטוי לרגשותיהם, להבנתם ולתפיסתם המיוחדת בתמונה ולא רק במלה הכתובה.

אבגדהוזהחטיכךלמ נוסעפףציןקשת